

מד:

נגמר הדין פרק ששי סנהדרין

מסורת הש"ס

א א ב מ"י פ"ג תלכו' ערות הלכה ה פתג עשין קט טוש"ע חר"מ סימן כט סעיף א:
ב ג ד מ"י פט"ו מהל' פנהדרין הלכה א פתג עשין קנ:

מוסף דש"י

[illegible]

רבינו חננאל

משתחוה חילומו תורה
 בשעתה דלדלו תורה
 גזול מהקדבת המדין;
 ה' רוח ספקית מלאך
 הוא דכתיב עתה
 לאביו תרצה ואמר
 יוסי בן חנניה שלש
 שמתה יש לי פסק
 נחנה לו רשות לפסוק
 דברים. אטמן שאומם
 ונעוניתן לש. ישראל.
 מגורו כיון שכבר
 אלא פתח. א' אלעזר
 לעולם קירם אתה חלה
 לצרה שאמר הירצון
 שועל לא בצר שאילמול
 לא קדום אברום אביו
 חלה לערצ' בין את
 וזהו ח' וזהו ח' נשחית
 משתחוה לש. ישראל
 שרד מלש: **אמר** ר' אבהו
 ויתן [לעולם] יבקש אדם
 רחמי' שיהא הכל
 מאכין כח נשאר כל
 מאכין כח נשאר כל
 לו וידיו נשאר יצחק ה'
 עמוד היום הוא הנה
 ציון ואין כח לערומים
 כד: [רמיה] בירושלמי
 כח היוצא ללסק ונעמו
 עזי ופומי: ויתן אמר
 לו קדורם כח וזהו
 לקח אתה חקר טעות

הוא וכן עבר היוצא ליסקל
הוא ואם אינו יודע להתוודות
יש לי עון זה לא תהא מיתת
סיעת ליצנין ואסחידו על ברי
אבא אם בקשת להיות תשו
לכלבא. אמרין אנן ידעין בה

דרש"י מדקאמר ליה עתה ליה עתה צאתי. אמר היום אמר שאין זה אלא לשון יום אי אתם יכולין לעסוק

א"ל אמש ביטלחם
 ועכשיו ביטלחם תל
 מהן באת א"ל יעתה ב
 בלילה ההוא בתוך ה
 מלמד שלן בעומק
 שמואל בר אבון מש
 תורה יותר מהקרב
 באתי אמר ליה אביו
 במערכא במאי מוק
 לריב מהר פן מה תע
 אותך רעך ריבך ריב
 תגל בשעה שאמר ל
 אמור להם לישאל
 חתית אמרה ליה כ
 רבש"ע אם יבואו א
 לפנך אתה אומר לה
 ריב את רעך וסוד א
 ריב רשותא כולי הא
 חנינא שלש שמו
 סיגורן פיסקון (א) שמו
 איטמון שאוטם עונות
 כיון שסוגר שוב אינו
 לא בצר א"ר אלעזר
 תפלה לצרה שאילו
 אברהם תפלה לצרה
 לא נשתיר מרשעי
 ריש לקיש אמר כל
 מלמטה אש לו צדים
 לעולם יבקש אדם רחמ
 את כחו ואל יהו לו
 שכיר לו וידיו וכו';
 לו וידיו שנאמר ר'
 ערבתנו (שעך ה' הו
 עבור ואי אתה עכו
 'ובני זרח זמרי ואית
 כולם חמשה מאי כול
 הן לעזר"ב כתיב זמרי
 חד אמר עכן שמו ה
 עשה מעשה זמרי
 ולמה נקרא שמו עז
 ישראל: אם אינו יוד
 יהודה אומר כו' לנ
 כדי שלא להוציא ל
 הערים ת"ר "מעשה ב
 אמר אם יש בי עון
 בחרה בכל עונותי וא
 מיתת לפני לכל עו
 מנוקן והערים לא תו
 וכששמעו חכמים בד
 אפשר שכבר נגזרה
 קולר תלוי בצואר ער
 וכי הדרי כהו מאי הו
 דקא יבתי תסמלא למ
 רחוק מיכא סקילה א
 דברי רבי יהודה וכו'

לעצמו ריש לקיש אמר יאוש טעות
מעשה באחד שיצא ליהרג אמר אם
מזון בן שטח היו ידיו חמומות, אתה
הרי שקרין אמן בעי אברה מחזירה א"ל
הלך בדרך וראה שני בני אדם נוקקין
ונסחוד עליה נזמר דינו ליהרג, הוא שא

דלֵּאִי דְּהֶדְרִי כְּהוּ דְּלֹאֲמִי
לְעִיִּיקֵיכוֹ. מִפִּי שְׂנֵאִה פִּלְנִי
סוֹמַעְשָׁה כְּמוֹכֶם אֶחָד יִשְׂרָאֵל
בְּעִיר וְזֶכֶרָא כָּל בְּנֵי הָעִיר
מִיד שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִיִּים
זוֹר תּוֹרָה עַל אִיזָה
אֲחֵי מִיד ¹² יִצְיִיל יְהוֹשֻׁעַ
עֲמֹק וְאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן
שֶׁבֶל הַלֵּכָה ¹³ אָמַר
יֵהֵא דְגֻלּוֹ תְּלִמְדוֹ
לְמִדְרִין שְׁנֵאֲמִר ¹⁴ עֵתָּה
לְרַב דְּיָמֵי הָאֵי קֵרָא
וְיָתוּ לֵיהּ ¹⁵ אֶל תִּצָּא
זֶה בְּאֲחֵרִיתָהּ בְּהַכְּלִים
תִּרְעַךְ וְסוֹד אַחֵר אֶל
הַקַּבָּ"ה לִיחְזָקָא לְךָ
אֲמָרוּ אֲמֹרֵי וְאָמַךְ
סְקִינִת לִפְנֵי הַקַּבָּ"ה
כְּרָהִם וְשֵׁרָה וְיַעֲמִדוּ
וְיִמְכְּלִים אוֹתָם רִיבָךְ
אֲחֵר אֶל תִּגַּל וְזִמִּי אִיתְּ
אֵין דֶּאֶר ¹⁶ ר' יוֹסִי רַבִּי
שֶׁ לוֹ פִּסְקוֹן אֵיטְמוֹן
קִרְבָּנִים כְּלָפִי מַעֲלָה
הָיוּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל סִיגְרוֹן
פּוֹתֵהֶם הָעֵירֻךְ שְׁעוֹךְ
¹⁷ לְעוֹלָם קִרְבִּים אֲרַם
וְלֹא ¹⁸ (לֹא) הַקֳּדִים
בֵּין בֵּית אֵל וּבֵין הָעֵי
יִשְׂרָאֵל שְׂרִיד וּפְלִיט
מֵאֲמָצִין עֲצָמוֹ בְּתַפְלָה
וְלַמַּעֲלָה ר' יוֹחָנָן אָמַר
יִשְׁהוּ הַכֹּל מֵאֲמָצִין
מִנִּין ¹⁹ מֵלַמַּעֲלָה מִנִּין
תִּנּוּ רָבִים מִנִּין שְׂכִיפִי
אָמַר לוֹ יְהוֹשֻׁעַ מָה
זֶה הַיּוֹם הַזֶּה אֲתָה
לְעוֹלָם הָבָא וְכָתִיב
וְהָיָה וְכֹלכֶּל וְדִרְדַּע
חֲמֻשָּׁה ²⁰ "כֹּל" חֲמֻשָּׁה
כְּתִיב עֵקֶב רַב וְשִׁמְאוֹ
הָבָא נֶקְדָּא שְׂמוֹ זְמֹרִי
אֲמַר זְמֹרִי שְׂמוֹ
שְׂעִיבִן עֲנֻתֵיהֶן שֶׁל
הַתְּחִלּוֹת כִּי רַבִּי
תִּצְמָן וְיִקְוֶן עֲצָמָן
עַל בְּתֵי דִינִין וְעַל
זֶה אֲחַד שְׂרִיצָא לִיהֲרֹג
אִיזָה אֲתָה מִיתָתָה
אֵין כִּי עוֹן זֶה תִּתָּה
יְתִי וּבִ"ד וְכֹל יִשְׂרָאֵל
לָהֶם מַחֲיִלָּה לְעוֹלָם
אֲמָרוּ לַחֲחִזּוֹר אֵי
יִיְהִי אֲלֵא יִהְיֶה וְיִהְיֶה
כִּיִּין שְׁהֲגִיב שׁוּב אִיִּין
יִתִּיחוּ ²¹ (כִּי הָהוּא מַעֲשֵׂה־
יָכָא אֲמִית מַפְשִׁיטִין אֵי
יִהְיֶה יִהְיֶה נִסְקֵל עַל
יְהוֹשֻׁעַ וְיִתִּיחוּ וְיִתִּיחוּ

עברתנו יעברך יי כיום הזה וירגמו
7. ובני ירח וזמרי ואיתן והימין וכלכל
הבספ ואת האדרת ואת לשון הזהב
וקל

מה לנו לחוב דמנו: דייכי טעמא
ת היינו שזגלים איתו: דנעמי מנסא.
שע אחד שמת ובו ביום מת אדם גדול
שנעסקין בנסאות וקריבו אותו מוכס
הואצו אס את מטת המוכס אחרי
וקפצו עליהם אצורים והניחו המטות
וברחו והיה שם תלמיד אחד שישב לו
עם מטת רבו לאחר זמן חזרו גדולי
העיר לקבור את המטת ונתחנף לה
מטתו בשל מוכס והיה אותו תלמיד
צועק ולא הועיל וקריבו הכהנים קברו
את ההכנס והועטו עליו את תלמיד
מלך מה חטא גרם ליקבר לו בנזיון
ומה זהו אותו רשע ליקבר בכבוד
גדול כזה נראה לו רבו בתלום ואמר
לו אל תאטער עד מחר וארחץ בכבוד
בגן עד בכבוד גדול ובה וארחץ אחר
האש בגיהנם ואיר של פתח גיהנם
סובב באזינו אבל פעם אחת שמעתי
בגנות תלמידי חכמים ולא מחיתי
ולכן נענשתי אחר הפעם אחת היכן
סעודה לשם העיר וכל בא שם הרעיר
וחילקת לעניים וזה היה שכרו אמר
אותו תלמיד עד מתי יהא אותו האיש
נדון דין קלמך אמר לו עד שימות
שמעון בן שטח ויכנס תלמידי אמר לו
למה אמר לו מפני נשים מכשפיות
ישאלות שיש באשקלון ואינו עושה
בהן דין למחר סיפר אותו תלמיד
בדרם לשמעון בן שטח מה עשה
כיום שמונים בחורים בעלי קומה
והיה אותו היום יום גשמים ונתן כד
גדולה ויר כל אחד ואחד וקיסל טלית
בתוכם ואמר להן הוציאו וקיסל טלית
שמונים ובעשה שבתוכם ויביא אש
אחת מהן מן הארץ ושוב אין מכשפיות
ושלמות בכס ואם לאו לא נוכל להם
הכל בן שמעון בן שטח לטרקליו לו
והיום בכחורם בתוך אמר לו מי
אחת אמר להן מנכף אני ולנסותכם
בכפשים באחי אמר לו ומה כפשים
בידך אמר להן יכולתי להביא לכם
שמונים בחורים עטופי טליתות נגיבות
ואתם שיהא יום גשמים אמרו לו
הנראה יאל לחוב ורמז להם הוציאו
טליתות מן הכדים ונתעטפו את אשת
ונכנסו ואחר כל אחד את חת
מהן והביאו ויכלו להם והוציאו
ותלואם כולם ונתקנאו קרוביהם בדבר
ובאו שנים מהם ויביתו בדריהם
והעידו על בנו של שמעון בן שטח
חזיב מיהא ונגמר דיו וסבחייה יאל
ליסקל אמר אם יש בי עון זה לא
מהא מיחמי כפרה לי ואם אינו כן
מהא מיחמי כפרה על כל עינותי
וקולר תהי בנזאר עדל ושמונה אלן
וחזרו כליו ונתנו טעם לדריהם
מחמת ששגחת הנשים ואפע"כ לא
נפער: **מתני'** מפשיטין אותו את
בגדיו. כדאמר איתוי' בלא כסותו:
מלפניו. עריות בחמיכת בגד:
גמ'

וְכָל יִשְׂרָאֵל אָבָן וְיִשְׂרָפֻךְ אֶתְכֶם כְּאֵשׁ וְיִסְקְלוּ אֹתְכֶם בְּ
 יָדָם בְּלֵם חֲמִשָּׁה: דברי הימים א ב' א. וַיִּקַּח
 מֶלֶךְ בְּנֵי וְאֵת בְּנָתָיו וְאֵת שׂוֹרֵד וְאֵת חֲמֹר וְאֵת צֹאנֵהוּ
 וְיִשְׂרָאֵל עִמּוֹ וַיַּעֲלֵה אֹתָם עִמָּם: יהושע ז' כד
 מִמַּחֲרָבֵי שֶׁל אוֹרֵי וּמִכְלָבֵי שֶׁל חֲסִיד: ^א יהודה ב' פ

[illegible]

גליון הש"ס

וְלִקְוֹלָם יִקְרִים אֲדָם
לְחַלּוֹת לְצִדָּתָהּ וְכִי
יִשְׁלַח פָּנָיו דְּהַעֲנִית
וְהָאֵם עוֹד אֲרַשְׁכִּיל אֵם
דְּתַסְכֵּה לֹא תִהְיֶה מִלְּךָ
כִּי אֵלֶּה הָרַחֵם פִּיךָ
וְהַמְלֵאכִי:

גנהות הב"ח

רש"י ד"ה ליון שסיגר
לכקט רחמים (ליון)
תח"ת וי"ב ס"א כגון:

הגהות הגר"א

|| שמואל דברים כ"ג
סקנות כלל כל השלשה:
|| ישי"י ד"ה סקנות
נברואל, י"ב אינו ק:

ורדה אור השלם

וַיֹּאמֶר לֹא כִי אֲנִי שֹׂרֵר
כֹּה יְיָ עָתָה בֹּאתִי וְיִפֹּל
וְיִשַׁע אֶל פְּנֵי אֶרֶץ
שִׁתְּחוּ וַיֹּאמֶר לוֹ מֶה
לִּי מְדַבֵּר אֶל עַבְדְּךָ

יְהוֹשֻעַ הָיָה
וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻעַ וַיִּלְכְּ
לְהַמְאָרֵב וַיֵּשְׁבוּ בֵּין
תַּלְאֵל וּבֵין הַעֵי מַיִם
מִן הַיַּלְדָּה יְהוֹשֻעַ בְּלִילָה
וְהָיָה כְּתוּדָה הָעֵם וַיִּשְׁמְרוּ
גַם אֶת כָּל הַמַּחְזָה
שֶׁרֶם מִצְפּוֹן לַעִיר וְאֵת
קְבוּרַת מַיִם לַעִיר וַיִּלְכְּ
יְהוֹשֻעַ בְּלִילָה הַהִוא
אֶת הָעַמָּה:

אל תצא לרוב מזהר פן
תעשה באחריה
הכלים אתך רעה; ריבך
באת רעה וסוד אחר
לתל:

וְאָמַרְתָּ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי
לִירוּשָׁלַם
בְּרִיתְךָ וּמִלְדַחֲךָ מֵאֶרֶץ
בְּנֵי נִעְנִי אֲבִיךָ הָאֲמָרִי

יחזקאל טו ג
היערך שוער לא בצר
ל מאמצי בת

איוֹב לוֹ יֵט
וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ מִה

ים: יהושע ו כה

אָהלוֹ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לוֹ

ק לעציל'יטא דבי מדרשא